

MÉREGTELENÍTŐ

2016.10.szám

KEDVES OLVASÓ!

Amikor erről a bevezetőről gondolkodom, még szeptember vége van, még nyílnak a völgyben a kerti virágok... Nehéz napokat élünk, és naponta sok tapasztalattal leszünk gazdagabbak.

A negatív tapasztalat is gazdagít. Bölcsebbé válunk, nem ringatjuk magunkat illúziókban.

Az ember mindig ugyanaz. Önző, gyűlölködő, maga körül forgó lény. Ugyanakkor minden képessége megvan arra is, hogy csodálatos, önzetlen szeretettel éljen a családjában, országában, a világban. Képes előre látni, következtetni. Képes lemondani önmagáról, megteheti.

Amikor valaki a biztos rosszat választja csak azért, hogy a másikkal is ártson, akkor önmaga idézi fejére a bajt. Mondhatjuk-e, hogy az ilyen ember szereti családját, gyermekét? Hisz azok jövőjét tette kockára, tette tönkre! Bizonyára Te is elgondolkodtál már ezeken. Nehéz ma okosnak lenni.

Igyekezzünk megújítani látásmódunkat, használjuk az eszünket, képességeinket! És a legfontosabb: működjünk együtt a Teremtő Szeretettel, minden körülmények között!

Nem tehetek arról, hogy megszülettem, és nem tehetek arról, hogy meghalok. Ami a kettő között van, arról tehetek. Ez az én szabadságom, ha úgy tetszik, öröklétem. /Csukás István/

Mi, emberek főzzük ki magunknak a legforróbb, leggonoszabb poklot, nap mint nap. És csak rajtunk áll, hogy olajat öntünk a tűzre, vagy egy vödör vizet. /A. M. Aranth/

Ha kinyitasz egy ajtót, te vagy a felelős azért, ami átjön rajta. Joss Stirling

Tévedés lenne azt boncolgatnom, miként lehet a szellem lábujját a palackhoz kötni azok után, hogy éppen kiszabadítottam a palackból. /Teller Ede/

Minden ember nyomorúságán nem tudunk segíteni, de akit Isten elének vezet, azért felelősek vagyunk. Észreveszem-e azokat, akiken nekem kell segítenem? /Cseri Kálmán/

Az ember kötelessége, hogy a maga népét szolgálja. Az, aki ez alól kihúzza magát, az a népe árulója. /Kós Károly/

Az embernek - ha érzi felelősségét - szabad áldást mondania, jót kívánnia. De átkoznia nem szabad. Egyrészt azért, mert semmilyen joga nincs ítélkezni embertársainak a cselekedetei, s még kevésbé a szándékai felett. Az utóbbiról szinte semmit sem tud. Pedig lehet, hogy erkölcsi szempontból a szándék fontosabb, mint a cselekvés. /Popper Péter/

Váci Mihály: Valami nincs sehol

Süvítnek napjaink, a forró sortüzek,
– valamit mindennap elmulasztunk.
Robotolunk lélekszakadva, jöttévön,
– s valamit minden tettben elmulasztunk.
Áldozódunk a szerelemben egy életen át,
– s valamit minden csókban elmulasztunk.

Mert valami hiányzik minden ölelésből,
– minden csókból hiányzik valami.
Hiába alkotjuk meg s vívunk érte naponta,
– minden szerelemből hiányzik valami.
Hiába verekszünk érte halálig: – ha miénk is,
– a boldogságból hiányzik valami.

Jóllakhatsz fuldoklásig a gyönyörökkel,
– az életedből hiányzik valami.
Hiába vágysz az emberi teljességre,
– mert az emberből hiányzik valami.
Hiába reménykedsz a megváltó Egészből,
– mert az Egészből hiányzik valami.

A Mindenségből hiányzik egy csillag,
– a Mindenségből hiányzik valami.
A Világból hiányzik a mi világunk,
– a Világból hiányzik valami.

Az égboltról hiányzik egy sugár,
– felőlünk hiányzik valami.
A Földből hiányzik egy talpalatnyi föld,
– talpunk alól hiányzik valami.

Pedig így szólt az ígéret a múltból:
– „Valahol! Valamikor! Valami!”
Hitették a bölcsek, hitték a hívők,
– mióta élünk, e hitetést hallani.
De már reánk tört a tudás: – Valami nincs sehol!
– s a mi dolgunk ezt bevallani,
s keresni azt, amit már nem szabad senkinek elmulasztani.

Újra kell kezdeni mindent,
– minden szót újra kimondani.
Újra kezdeni minden ölelést,
– minden szerelmet újra kibontani.
Újra kezdeni minden művet és minden életet,
– kezünket mindenkinek újra oda-nyújtani.

Újra kezdeni mindent e világon,
– megteremteni, ami nincs sehol,
de itt van mindnyájunkban mégis,
belőlünk sürgetve dalol,
újra hiteti, hogy eljön
valami, valamikor, valahol...

„1956. október 23-a örökké élni fog a szabad emberek és nemzetek emlékezetében. E nap a bátorság, az öntudat és a győzelem napja volt. A történelem kezdete óta nincs még egy nap, mely világosabban mutatja az ember csillapíthatatlan vágyát a szabadság iránt – bármily kicsi is a siker esélye, s bármily nagy is az áldozat, amit követel.”/John F. Kennedy 1960/

„A magyar forradalom a kommunizmus végének kezdete.” /Milovan Gyilaszi 1956/

„A magára maradt Európában csak úgy maradhatunk hívek Magyarországhoz, ha soha és sehol el nem áruljuk, amiért a magyar harcosok életüket adták, és soha, sehol – még közvetve sem – igazoljuk a gyilkosokat” /Albert Camus(1957/

„Amikor a szovjet-orosz tankok szétzúzták a magyar forradalmat, valójában a világ egyedüli létező szabad és cselekvő tanácsait semmisítették meg.” /Hannah Arendt 1958/

„...A szabadság ott kezdődik, ahol megszűnik a félelem.”/Bibó István 1956/

Tollas Tibor: Túlélők

Az 1956-os forradalom és szabadságharc 30. évfordulójára

Legyen csendes az álmuk,
mert nem haltak hiába.
— Letarolt erdő fái —
úgy fekszenek vigyázzba'.
Földtömte szájuk némán
kiált időtlen esküt.
Elvetett mag a rögben
a csontmeztelen testük.

Feldúlt sírjukon mécses,
október tűzvirága,
a holtak jogán kérdez
választ már mit se várva.
Múltunkat elrabolták,
a sivár jelen hallgat.
Ők éltek túl, — a holtak,
a győztes forradalmat.

Sinka István: Üdv néked Ifjúság

Üdv néked, Ifjúság! Üdvöz légy magyar nép,
ki lángban és vérben születél meg újra
három nagy éjszakán vad ágyúörgésben!
Melyik nép írta fel mostanában nevét
így, hogy aranyt adott kezébe Isten ujja?
S mely nép beszélt így az önmaga nevében,
mint angyal, mikor a harsonáját fújja?
... Bús igájának fájára írja hát,
s mint annyiszor a megsárgult ezerévben
vérrel és vassal tanítsa zsarnokát!

Mi a teendőnk, ha csakugyan korszakváltás előtt áll a világ?

A hírek hallatán sokszor úgy tűnik, a jelen társadalmi-gazdasági tendenciák tarthatatlanok. Elkerülhetetlennek látszik egy átfogó, világméretű átrendeződés. Mit tegyen ebben a helyzetben a katolikus hívő?

Az életvédők tevékenysége érzékenységeket sért; hatóságilag megengedett az emberi gének manipulálása; a házasságot egy férfi és egy nő közötti kapcsolatnak nevezni gyűlöletbeszéd és intolerancia. A világ abszurditásba zuhan. Elkerülhetetlennek tűnik egy átfogó, világméretű átrendeződés. Mit tegyen ebben a helyzetben a katolikus hívő? Vásároljon fegyvert, löszert, konzervet? Ó, nem. Hanem:

1. Kössön házasságot!

Ne várjon Isten kézzel írt meghívójára, hiszen már meghívást kapott egy életre szóló szövetségre: vagy egy másik emberrel a házasságban, vagy az Egyházzal papként, vagy Vele magával, megszentelt életű személyként...

A hívást a lelkébe rejtette – olvassa ki, és merjen lépni!

Ha a házasságra érez hivatást, gondolja át: tényleg várni kell, míg kész a karrier és beutazta a világot? Nem. Tényleg mindenben tökéletesen hozzá illő társat kell találnia? Nem. Olyan társat kell találni, akivel hasonlóan gondolkodik, akiben megbízik, akivel tud együtt sírni és nevetni – és családot alapítani. Lehet, hogy sokáig kell várni, de várakozzon tisztán!...

Aztán ha megházasodott:

2. Szeresse a házastársát!

Az embereknek meg kell ismerniük az igazi szeretetet, mert a filmekben álomsztorikat, az életben pedig többnyire kudarcokat látnak. Mutassa meg nekik a harmóniát, a hűséget, az alázatot, a szelídséget, az áldozatvállalást! Azt, hogy minderre egy végtelenül gyarló ember is képes, ha mindennap legalább annyi energiát áldoz rá, mint egy sportteljesítményre.

S ha bántja a házastársa? Bocsásson meg neki! Ha elárulja? Maradjon hűséges! Ne várja, hogy tökéletesen boldoggá tegye – hacsak nem Jézust választotta Hitvesül. Aki embert választott társul, számíton rá, hogy a házasság megfeszíti, megpróbálja, s végül – a mindennapi meghalások által – megszenteli.

3. Vállaljon gyermekeket!

Sok gyermeket. Fiúkat és lányokat, egészségeseket és betegeket. Tervezett és meglepetésbabákat. Azzal mutassa meg a halál kultúrájának, mekkorát téved, hogy otthonában az élet kultúráját építi, ahol minden életet a szeretet és a remény megtestesüléseként, Isten ajándékeként és képmásaként fogadnak.

Szeresse a gyermekeket! Nevessen és játsszon velük! Tanítsa őket, imádkozzon velük, fegyelmezze őket! Éreztesse meg velük, milyen gyönyörűek, és mily végtelenül gyönyörűbb még náluk is az Isten! A hisztik, a piszkos pelenkák, az összetört tányérok, ajtócsapkodások és bömbölő zene

közepette élje elénk Isten atyaságát és az Egyház anyaságát! S ha nem sikerül, kérjen bocsánatot – ebből is tanulni fognak.

4. Adakozzon nagylelkűen!

Fogja vissza a költekezést, és adjon többet a plébániának! Étkezzen egyszerűbben, és küldje el a megspórolt összeget egy segélyszervezetnek! Egy hétig ne egyen húst, hanem vegyen tápláló ételt munkanélkülivé vált barátjának! Szegénységi fogadalom és habitus nélkül is szinte biztosan talál valami „luxust”, amit mellőzhet, hogy az árát Isten szegényeinek adja.

Még többet is adhat: időt és szeretetet. Hallgassa meg a barátait! Látogassa meg a szüleit! Kapcsolja ki a telefont, amikor a gyerekeivel van, és beszélgessen velük! Vegye észre, ha valakinek egy mosolyra, pár jó szóra van szüksége és adja meg nekik! Szeresse az embereket úgy, mint önmagát!

5. Imádkozzék!

A világért és saját magáért. Szükség van az Istennel töltött időre, a Szentírás bölcsességére, a kegyelemre, amelyet Isten a szentségekben vágyik megadni. Miért? Hogy egyre hasonlóbba váljon Hozzá.

II. János Pál azt mondta, azzá kell válnunk, akik vagyunk, Krisztus tökéletesebb képmásaivá, hogy a világ tisztábban lássa őt. Ha a körülöttünk élők nem látják Krisztust – szeretetét, irgalmát, igazságát, tervét, örömét –, annak egyik oka, hogy bennünk nem látják mindezt. Nem elég radikális a szeretetünk. Nem elég bátor a tanúságtételünk.

1700 éve hétköznapi emberek, férfiak és nők egy birodalmat hódítottak meg, mégpedig nem szavakkal, hanem az életükkel. Olykor úgy, hogy az arénában véreztek el. Többnyire azonban úgy, hogy nem ölték meg újszülöttjeiket, segítették a szomszédaikat a halálos járvány idején, és úgy szerették a házastársukat, mint a saját testüket.

Ezt tették az első keresztények az akkori megbolondult világban; ez volt a régi evangelizáció módszere. És működött. Nem mentette meg az akkori civilizációt az összeomlástól, de hozzájárult, hogy valami szebb, kegyelemmel teljesebb szülessen a romokból.

Ma is működhet, ha készek vagyunk ugyanolyan odaadottsággal élni a keresztény életet. Erre hív az Egyház, ez maga az új evangelizáció. Nem program, hanem életforma: a radikális abszurditásra radikális szeretettel válaszolni. Nem kell sem fegyver, sem lőszer, sem konzerv.

/forrás: catholicvote.org/

Érdekes...

Prófétai szavak Európa jövőjéről

Fulton J. Sheen 1952-ben napjaink eseményeit írta le azzal a meggyőződéssel, hogy van remény Európa számára.

Az iszlám az egyetlen nagy, kereszténység utáni világvallás. A 7. században jött létre, így ötvözhetette a kereszténység és a zsidó vallás elemeit...

A muzulmánok mindaddig szinte megtéríthetetlenek. Hitük szerint övék a végső isteni kinyilatkoztatás, és Krisztust csupán profétának, Mohamed előhírnökének tartják. Nem sokon múlt, hogy el nem pusztították a keresztény Nyugat-Európát, Tours városánál, majd Bécs kapuinál állították meg őket. Az észak-afrikai egyházat gyakorlatilag megsemmisítette a muszlim hatalom.

A muzulmán országok Nyugat iránti gyűlölete napjainkban magával a kereszténységgel szembeni gyűlöletté alakul. Noha az államok vezetői még nem számolnak vele... súlyos veszély, hogy az iszlám időleges hatalma visszaterhet, s vele a fenyegetés, hogy leigázza az immár nem keresztény Nyugatot és keresztényellenes nagyhatalomként megszilárdul.

Erősen hisszük, hogy a muszlimokkal kapcsolatos félelmek nem fognak valóra válni... Hiszük, hogy ez nem közvetlenül a kereszténység tanítása által történik, hanem úgy, hogy Isten Anyja tiszteletére szólítjuk a muzulmánokat.

A Koránnak számos szakasza említi a Szűzanyát; a 19. fejezetben 41 vers szól Jézusról és Máriáról. Vallja szeplőtelen fogantatását és szűzi szülését. Szól az angyali üdvözléről és Mária látogatásáról [Erzsébetnél]. Angyalok kísérik e szavakkal: „Ó Mária, Isten kiválasztott és tisztává tett téged, és a Föld minden asszonya fölé emelt.” Egyetlen igazi riválisa Mohamed lánya, Fatima lehetett volna, az ő korai halála után azonban Mohamed azt írta: „Te leszel a Paradicsomban a legáldottabb minden nő közül, Mária után”. Más szövegváltozatban Fatima mondja: „Minden nő felett állok, Máriát kivéve.” Mária tehát a muzulmánok igazi Úrnője.

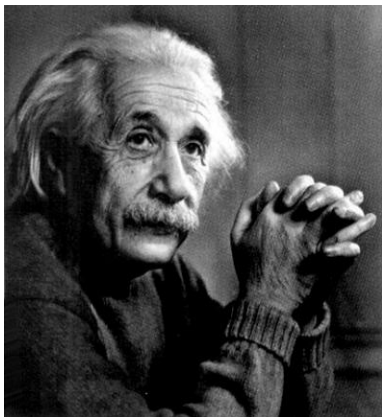
Vajon a 20. században miért éppen a Fatima nevű jelentéktelen kis faluban jelent meg a Szűzanya?...Történelmi tény, hogy Portugália évszázadokig muzulmán fennhatóság alatt állt. Kiűzetésük idején utolsó főemberük lánya, Fatima beleszeretett egy katolikus fiúba. A kedvéért nem távozott a muzulmánokkal, sőt keresztény lett. Az ifjú férj annyira szerette feleségét, hogy Fatimára változtatta a településük nevét. Vagyis a hely, ahol Szűzanya 1917-ben megjelent, kapcsolódik Mohamed lányához.

Fatima és a muzulmánok kapcsolatát bizonyítja, hogy mekkora lelkesedéssel fogadták őket is a Fatimai Szűzanya zarándokszobrát Afrikában, Indiában és más helyeken. Részt vettek a Szűzanya tiszteletére tartott egyházi szertartásokon, körmeneteket, sőt imákat engedélyeztek a mecsetek közelében...

Minden apostolkodást azzal érdemes kezdeni, amit az emberek már elfogadnak. Mivel a muzulmánok tisztelik Máriát, elég ezt a tiszteletet kiterjeszteni és elmélyíteni, tudva, hogy a Szűzanya majd elvezeti őket isteni Fiához.

Afrikai misszionáriusaink jótetteikkel, iskoláikkal, kórházaikkal már megtörték a muzulmánok keresztényekkel szembeni gyűlöletét és előítéleteit. Most meg kell mutatni nekik, hogy a Korán 41. fejezete Lukács evangéliumából ered, s hogy számukra sem lehetne a menny legáldottabb asszonya Mária, ha nem az Üdvözítőt hordozta volna. Ha az ószövetségben Judit és Eszter Mária előképei, akkor lehet, hogy Fatima Mária utóképe! Fatimának meg kell hajolnia előtte, mert Mária minden anya fölött áll, ám senki sem volna Krisztus nélkül.

TANULSÁGOS!

Einstein egy ízben órát tartott egy egyetemen. Az óra kezdetén az ősz professzor a táblához lépett és elkezdte felírni a kilences szorzásokat:

1x9=7
2x9=18
3x9=27
4x9=36
5x9=45
6x9=54
7x9=63
8x9=72
9x9=81
10x9=90

A közönség az első pillanattól fogva észrevette, hogy az első szorzást elrontotta és nagyon kinevették az idős zsenit. Néhányan össze is súgtak: "biztosan hülyül már az öreg!" Azonban ő megfordult és a következőt mondta: "Tudom, miért nevetnek, de nem véletlenül rontottam el az első szorzást. Szeretnék megtanítani Önöknek egy nagyon fontos leckét: ez egy remek példa, hogy életük során mit fognak kapni az emberektől! Nézzék meg! Kilenc alkalommal jó eredményt írtam fel és csak egyetlen egyszer hibáztam. Hiába voltam az esetek kilencven százalékában helyes, most mindenki csak arról az egy hibámról beszél és ezért nevetnek rajtam.

Ez tehát a lecke:

A világ sohasem fogja elismerni, amit ezerszer jól csinálsz, mindig azzal fognak bántani, amit egyszer elrontottál. De ne engedd, hogy eltérítsenek a céljaidtól! Ne hallgass a kárörvendőkre, csak acélozd meg magad és menj tovább! Nem rajtuk múlik, eléred-e a célodat!"

Hatalmas taps tört ki a teremben és nagyon sokan szégyellték el magukat...

Szólj hozzám...

"Istenem, kérlek, szólj hozzám!", suttogta az ember.

És a réti pipis énekelni kezdett, - de az ember nem hallotta meg.

Így az ember kiáltott: "Istenem, kérlek, szólj hozzám."

Mennydörgés rázta meg az eget, és villámlás hasította ketté, - de az ember nem hallotta meg.

Az ember körülnézett és azt mondta: "Istenem, engedd meg, hogy lássalak."

És felragyogott a nap az égen, - de az ember nem látta.

Erre az ember még hangosabban kiáltott: "Uram, tégy csodát!"

És új élet született a világra, - de az ember nem vette észre.

Így végső kétségbeesésében az ember így kiáltott: "Érints meg Istenem, hogy tudjam, valóban itt vagy."

Erre Isten lenyúlt az égből és megérintette az embert.

Az ember elhessegette a pillangót és tovasétált.

Átölel minket Isten szeretetével és számtalan módját adja annak, hogy megláthassuk őt a természetben, az emberi kapcsolatokon keresztül. Sokszor figyelmetlenül és vakon elmegyünk mellette, nem ismerjük fel hangját, érintését. Kopogtat szívünk ajtaján, de nem halljuk meg a hangot, vagy épp nem érünk rá megnézni, hogy ki áll ott.

Pál Feri atya az imáról...

„Ezért mondom nektek: Kérjete, és adni fognak nektek, keressetek, és találtok, zörgessetek, és ajtót nyitnak nektek. Mert mindaz, aki kér, kap, aki keres, talál, és a zörgetőnek ajtót nyitnak. Melyik az az apa közületek, aki, ha a fia halat kér, hal helyett kígyót ad neki? Vagy ha tojást kér, talán skorpiót nyújt neki? Ha tehát ti, bár gonoszak vagytok, tudtok jól adni gyermekeiteknek, mennyivel inkább adja a Szentlelket mennyei Atyátok azoknak, akik kérik tőle!”

Ahogy halljuk Jézusnak a szavait, mindenféle tapasztalat rohanhat meg bennünket. Pozitív tapasztalatok, hogy ezt kértem, vagy azt kértem, és hogy tényleg, Isten megadta. Emellett a tapasztalat mellett pedig megjelenik egy másik rész, hogy igen, egy másik jó dolgot is ugyanolyan hittel, ugyanolyan jó szándékkal kértem, és Isten egyáltalán nem teljesítette.

Az első gondolatom, és ezt ne vegyétek bohóckodásnak a szavakkal, mégis csak az, hogy Jézus a mai evangéliumban nem azt mondja, hogy „Kérjete, és megkapjátok, amit kértek!”, hanem azt, hogy „Kérjete, és fogtok kapni.” És nem azt mondja, hogy „Keressetek, és megtaláljátok, amit kerestetek!”, hanem „Keressetek és meg fogtok valamit találni!” És végül, mikor azt mondja, hogy zörgessetek azon az ajtón, akkor nem azt mondja Jézus, hogy az az ajtó meg fog nyílni, hanem azt, hogy egy ajtó meg fog nyílni. Nem akarom ezzel elütni ezt a témát, vagy a szavakkal való játékba csomagolni

azt, ami egyébként sokszor az életnek valami nagyon drámai tapasztalata bennünk. Mert néha annak, amiért imádkozunk, annak tényleg szinte élet-halál kérdés az igazi súlya.

De mégis csak bátorodom azt mondani, hogy a mai evangéliumnak a középpontja nem az, hogy hogyan imádkozzunk és mit imádkozzunk, hanem sokkal inkább az, hogy **kihez**. Mert amikor a tanítvány azt mondta „Taníts minket imádkozni!”, akkor Jézus azt mondja „Így imádkozzatok: Atyánk...” Tulajdonképpen Jézus arról akar beszélni, hogy az imádságnak a súlypontja és a lényege nem az, amit kérek, és nem is az, ahogyan kérem, hanem annak a tudatosítása, hogy **kitől** kérem, hogy ki az, akit az imádságomban megszólítok. Mert mindez, amit utána megélek vagy nem élek meg, lehet előre vivő, ha valóban azt tudatosítottam, hogy én most a Mennyei Atyához imádkozom, és okozhat egy sokkal nagyobb csalódást és káoszt, hogyha ez a tudatosítás nem születik meg. És itt megint nem a képekben van a lényeg, hanem abban, hogy „**egy apa**”. Erről szeretnék akkor most három gondolatot mondani.

1) Hogyha sikerül tudatosítanunk az imádságainkban azt, ami a lényeg, hogy kihez imádkozunk, ennek az lesz a következménye, hogy megszületik bennünk egy nyitottság arra nézve, hogy Isten mit ad. Egy nyitottság arra nézve, hogy Isten mit segít nekünk. Hogy Isten melyik ajtót és melyik ablakot, és melyik utat nyitja meg számunkra. De hogyha abban a szűkös világban maradok, hogy mit kérek, és mit akarok, és mi a célom, akkor tulajdonképpen még mindig magam körül keringek, és pontosan abba a világba nem lépek bele, ami egy sokkal tágabb és gazdagabb világ. Tehát az első, hogy érdemes megnyitni magamat arra, hogy Isten mit ad – bár lehet, hogy nem azt kértem – hogy mit fedezhetek föl – bár nem azért indultam el – és hogy milyen ajtót és ablakot nyit az Isten, miközben én nem azon kopogtam, és nem azt próbáltam kinyitni.

2). Lehet talán több mint 10 éve, hogy találkoztam az osztrák olimpiai válogatottnak a hivatásos lelkigondozójával. Képzeljétek el, hogy már több mint 10 évvel ezelőtt egy lelkész hivatalból kísérté az olimpiai válogatottot, az osztrák válogatottot! Igen ám, de hát gondolhatjuk azt, hogy minden sportoló minimum 4 év munkát beletesz abba, hogy győzzön. Ő miért fog imádkozni? Hát nagy valószínűséggel azért, hogy „Szeretnék győzni. Uram, légy szíves!” De az olimpia az a műfaj, hogy minden sportágban egy valaki fog győzni, s az összes többi meg veszít. Hát akkor ez hogy van?

Megtörtént a következő: Volt egy nagyon esélyes fiatalember, egy atléta, aki csúnyán leszerepelt, még a döntőbe se jutott be. Pedig dolgozott rendesen, és imádkozott szépen. Ez az atléta odament a lelkigondozóhoz, és a következőt mondta neki. „Na, hát akkor mi értelme volt a munkának, az imádságnak, akkor Isten hogy hallgatott meg engem? Hát akkor minek a nagy fölhajtás, minek a lelkigondozó az olimpiára?

Akkor ez a lelkigondozó nagyon is átélve azt, hogy mit jelent egy sportolónak az olimpia, azt mondta. „Kétség kívül én erre neked nem tudok olyat

mondani, ami egy gyors válasz lenne. De lényegi választ talán tudok adni. Ez pedig az, hogy néha Isten olyasmit ad, amit rögtön nem látunk.”

Azt mondja ez a lelkipásztor. „Hát, magam se tudtam, hogy ez a szó számít-e ennek a fiatal sportolónak vagy nem, ezt nem tudtam. Eltelt egy év, egyszer csak megjelent nálam ez a sportoló, és a következőt mondta. „Tudja, hogy maga mikor ott, az olimpiai faluban ezt mondta, én milyen dühös voltam magára? Annyira csalódott voltam, hogy az volt bennem, hogy én abba is hagyom a sportot. Nem érdekelt. Hazajöttem, elkeseredésemben befizettem egy kéthetes útra, hogy én elmegyek a tengerpartra és én pihenek. Hát minek az erőlködés?” Képzeld el, én ott ezen a nyaraláson megismerkedtem egy nővel. Ezt a nőt néhány héttel ezelőtt elvettem feleségül. Most már értem, hogy mit értett az alatt, hogy a *Nem* néha nagyon látványos, az *Igen* megértéséhez pedig időre van szükségünk.”

A második gondolat tehát: Nem egyszer, ha Isten nemet mond, és nem ad meg valamit, annak a veszteség élménye nagyon gyorsan megérkezik. De hogy ebben a Nemben egy milyen Igen rejtőzik, sokszor azon múlik, hogy azt a fajta nyitottságunkat megőrizzük-e, amiről az első pontban beszéltünk.

3). Hadd mondjak egy záró történetet. Egy kedves ismerősöm krónikus beteg. Ebben az állapotban él már több évtizede. Az állapota hullámzik, néha bekerül a kórházba, sőt néha az intenzív osztályra. Egy hullámvölgy során ez a kedves ismerősöm, hívő ember, nagyon imádkozott Istenhez. Azt mondta „Istenem, kérlek, gyógyíts meg! Még élni akarok, még fiatal vagyok.” Akkor egyszer csak hirtelen megnyílik egy út, egyszer csak adatik neki egy gondolat, és a következő jut eszébe: Mióta így imádkozom? De most hogyha Jézus meghallgatná az imámat, egyszer csak itt teremne a kórházi ágyam mellett, és a következőt mondaná: „Nézd, te már olyan régóta imádkozol hozzám. Nagyon fontos dolgot kérsz. A következőt ajánlom neked. Dönthetsz. Vagy teljesítem a kérésedet, és már ma meggyógyulsz, de engem többet nem látsz, vagy pedig mindig veled leszek, de nem ígérem meg, hogy meg fogsz gyógyulni. Melyiket választod?” Elgondolkozott a saját, ki tudja honnan érkező gondolatán, és a következőt mondja. „Én rájöttem ott, a sok-sok éves imádság után, hogy én a gyógyulást kérném.”

És az, hogy volt bátorsága és őszintesége kimondani, hogy nem, neki a gyógyulás sokkal fontosabb lenne, Jézus nélkül meg csak lehet majd valahogy, elevickélünk majd... Azt mondja, hogy **tulajdonképpen a saját válaszától rendült meg, és egyszer csak fölismerte azt, amiről az előzőkben próbáltam itt dadogni.**

Vagyis amikor imádkozunk, anélkül a belső tudatosítás nélkül, hogy kihez is imádkozom, akkor az életemet ahhoz a valamihez kötöm, amit kérek. Azt mondom „Uram, azért kérem ezt ennyire, mert ezen múlik az életem.” És ez az, ami elkezd az életet kiszívni az emberi szívből, ami miatt nem egyszer Isten a lehető legnagyobb szándékkal, de néha nem teljesíti, amit kérünk. Hogy ezeken a fájdalmas Nemeken keresztül egyszer csak fölfedezzük, hogy az életünk nem azon múlik, amit oly nagy hittel kértünk, hanem Azon múlik, Akitől kérjük.

„Csináld magad” lelkigyakorlat az időszükében élőknek

„Szóltam lelkemnek: csöndben légy” – írja T. S. Eliot a *Négy kvartettben*.

„Valahányszor elárulom másoknak, hogy évente nyolc napot lelkigyakorlaton töltök együtt Jézussal, irigykedő pillantásokat vetnek rám – különösen a többgyerekes anyukák” – meséli Theresa Aletheia Noble nővér.

Amit Aletheia nővér javasol, és amit szinte mindenki számára megvalósíthatónak tart, a havi fél- vagy egynapos mini-lelkigyakorlat – nevezhetjük egyszemélyes lelkinapnak is. Nem nyolc nap, az igaz, mégis segítheti, előmozdíthatja a lelkiéletedet. Istent nem kötik az időhatárok. Isten nem ad kevesebb kegyelmet neked azért, mert nem áll tömérdek idő a rendelkezésedre, amit Vele tölthetnél – mert történetesen pelenkák cserélgetésével töltöd a fél életedet. Szent Ignác, a lelkigyakorlatok szerzője azt tartja, akárcsak egy óra elvonulás egy barlangba csodákat tehet; a saját egyórás imádságaiból többet tanult Isten titkairól, mint amennyit a professzorok valaha meg tudtak volna tanítani neki. Egy óra – ennyi is elég lehet.

Úgy tűnik tehát, hogy megéri egy mini-lelkigyakorlatot szervezni a magunk számára már ebben a hónapban, még ha csak egy reggel jön is össze a végén. Ha van időd filmekre, vagy arra, hogy a telefonod kijelzőjét nézegesd – ami az egész életedet tekintve összesen nagyjából éveket fog jelenteni –, akkor van időd egy mini-lelkigyakorlatra is.

Aletheia nővér öt lépést ajánl az egyszemélyes lelkinap megvalósításához.

1. Kapcsold ki (és tedd el) a telefonodat!

De úgy igazán. Hacsak nem sebész vagy, és éppen ügyeletben, vagy valami valós veszély forog fenn éppen, mindannyian megengedhetjük magunknak, hogy legalább fél napra ne legyünk elérhetőek. Hagyd a telefont a kesztyűtartóban, ha mindenképp szükséged lesz rá – de legjobb, ha otthon hagyod. Tartsd távol magad az e-mailektől, számítógépektől, tabletektől, rádiótól. Amennyire csak lehetséges, legyen tényleg csönd az alatt a rövid idő alatt, amit Istennel töltesz.

2. Kezdd ezt a napot szentmisével!

Ez tökéletes kezdet bármilyen lelkigyakorlathoz. Ha sikerül picivel előbb érkezned, olvasd el előre a napi evangéliumot, és imádkozd át, mielőtt a mise elkezdődik. Ráérsz – próbáld meg tehát szemlélődő módon részt venni a szentmisén. Ne gondold a jövőre, sem a tennivalóid listájára. Kérd meg az őrangyalodat, hogy segítsen összpontosítani. Amikor magadhoz veszed az Eucharisziát, kérd meg Jézust, adja meg neked egy jó lelkigyakorlat minden kegyelmét.

3. Menj el szentségimádásra!

Rögtön a mise után eltölthetsz kis időt szentségimádással, ha olyan templomba mész, ahol ez lehetséges. Lehet, hogy nem sok idő jut erre, úgyhogy használd ki jól: hagyd, hogy Jézus átítasson. Kérd tőle, hogy adja meg neked a kegyelmet és éleslátást, ami szükséges ahhoz, hogy újra étellel teljess, megtértek érezhesd magad a rövid kis lelkigyakorlat után.

4. Tégy egy rózsafüzérrel egybekötött sétát!

„A magam részéről odavagyok a rózsafüzérsétákért” – írja Aletheia. A reggeli szentmise és szentségimádás után menj el egy közeli parkba vagy más szép helyszínre, ahol senki sem fog zavarni: sétálj, és közben imádkozd a rózsafüzért lassan és elmélkedve. Fogadd be a körülötted lévő természet szépségét, és adj hálát Istennek érte; hagyd, hogy elcsendesítse a lelkedet. Hagyd, hogy Isten beszéljen hozzád a gyönyörű világ által, amit Ő teremtett. Ha szeretsz fotózni, meg-megállhatsz valami szépet megörökíteni. Vagy írhatsz egy rövid verset. Utána térj vissza a rózsafüzérhez.

5. Póbálj meg beiktatni három, az imának szentelt időszakot!

Ha félnapos lelkigyakorlatra van időd, adj bele mindent, imádkozz annyit, amennyit csak bírsz. Ez talán rémisztően hangzik, de hidd el, nem olyan nehéz! Oszd fel az imaidőt 45 perces periódusokra – de nem szükséges percre pontosan követni ezt, természetesen. A köztes időkben írhatsz naplót, olvasgathatsz lelki olvasmányokat, vagy egyszerűen ihatsz egy csésze kávé, miközben kinézel az ablakon. Ha nem tudod templomban végezni az imával töltött időszakokat, keress csendes helyet, ahol senki nem zavar. Édesanyámnak például volt egy külön kis szobája, ahová elvonult imádkozni, és tudtuk, hogy ilyenkor nem szabad zavarni őt.

Ha otthon nem tudod ezt megoldani, próbálj meg eljutni egy kápolnába vagy templomba, ahol örökimádás van, vagy ülj le egy parkban vagy a vízparton. Mindezek mellett még számtalan módon szervezheted a mini-lelki gyakorlatodat – ezek csupán ötletek. Ne ragaszkodj görcsösen a részletekhez, és ne gondold túl! Ami igazán fontos, az az, hogy tölts időt csendben Istennel. Mindenesetre, ha sikerül szakítanod erre egy kis időt, nem fogod megbánni.

„Pihenjen, maradjon nyugalomban a lélek, ha úgy érzi is, hogy tétlen, idejét vesztegeti. Elég, ha kitart, ha állhatatos az imában. Egyetlen, amit tehetünk, hogy lelkünket szabaddá tesszük, minden ismerettől és tudástól eloldozzuk és kiüresítjük, megelégszünk az Istenben való szeretetteljes és nyugalmas elmélyüléssel, nem törekszünk eredményekre, arra, hogy tetsszünk Neki, érezzük Őt, mivel mindeme szándék a lelket felkorbácsolja, elvonja e szemlélődés csendes nyugalmától, az édes tétlenségtől. Ugyanis, olyan ez, mintha egy festő festene vagy lerajzolna valakit, aki azzal igyekezne segíteni, hogy mozgatja a fejét, és ezáltal a művészt meggátolná a munkában, s az még azt is elrontaná, amit addig csinált.”Keresztes Szent János

/Forrás: Aletheia.org, Magyar Kurír/

„Először azt csináld, amit szükséges
Utána azt, amit lehetséges
És hirtelen azon találsz magad,
hogy megcsináltad a lehetetlent.”

/Assisi Szent Ferenc/

Weöres: Őszi zápor

**zuhogó őszi zápor ablakra kopog
pereg kopog az elfüggönyzött szívre
beledobol a szoba ütemébe a bútorok dallamába
átlátszó gilisztasereg ereszkedik ablaküvegen
zörög moco rog zúg sziszeg
lépdel az éberáalom sivatagában
utazik idegen világ sivatag síkján
élő határtalan szívben vándorol
susog dűnnyög
duruzsol regél dalol
elvegyül a falóra énekébe
szöveget a magány csöndjébe a zugok félelmébe
a szögletek szorongásába a szőnyegek elsötétülő színébe
üvegen át találkozik szemérmes csipkefüggönyökkel
nem ejti teherbe őket mint kinn a mezőket
hol iramától sebesül a föld és sóhajt a sár
kér libeg csillog sír
súg mosolyog remeg
dereng izen borong néz
megérinti az emberi sivatagot
ahol a gondok kaktuszai
az örömök pálmái tikkadoznak
megérinti az eleven medencét
ahol a társaslét és a magány
ahol az ébrenlét és az álom
uszonya váltva csillan
messze ázik ázik a
lábnyom szikla jegenye
tücsök veréb
domb nyúl nád fű őz**

Őri István: A fa éneke a lehulló leveléhez

elengedlek...

most menj,
s ha messze jársz is,
azért üzenj,
mert én itt maradok,
nem mozdulhatok
ez a dolgom:
várakozok
a télre,
a fehérbársony létre,
míg te a messzeföldet járod...
itt várok rád,
hogy visszatérj,
mert én anyád vagyok,
s szerelmes párod...
mesélj majd,
merre jártál
s hogy te is úgy vártál
engem,
mint én téged?
számoltad-e a perceket?
s amikor álmodtál
virágos rétet,
emlékeztél-e rám,
ki e rét fölé borúl,
ki alatt hús az árny
és megpihen a vándor,
ha az est ráalkonyul?

mesélj az álmaidról,
miket a puha avar adott neked
ugye nem fáztál
a bársony hó alatt,
ugye nem bántott
a zord téli üzenet?

itt vagy ágaim alatt,
mégis oly távol...
s bár létünk tűnő pillanat,
állnom kell helyemen,
vigyáznom rád,
testvéreidre,
és a rétre is,
hogy amikor
a Fénykirály
újra életre kel,
és a Tavasztündér
már közel,
felemeljelek,
ébresszem
gyengéd álomlétedet,
hogy sarjadj ki újra ágamon
s adj nekem
új tavaszt,
új Életet

Dsida Jenő: Ősz

Mért van, hogy a szívem
Csupa, csupa bánat? -
Siratom halálát
A gyönyörű nyárnak.

Siratom halálát
A hulló levelnek,

Lassú hervadását
A virágos rétnék.

Siratom halálát
Égő forró könnyel...
...Csicsergő madárdal
Tavaszi virággal
Csak még egyszer jöjj el!

Fekete István: Honvágy

A barackfák már régen elvirágzottak, s a búzából alig látszottak ki a totyogó varjak, amikor – egy este- apám megállt az újságforgatásban s azt mondta:

- Ezt meg lehetne próbálni... a gyerekekkel...

Aggódva néztem fel, mert ezek a próbálgatások nem jelentettek semmi jót.

- Mit? –kérdezte anyám, de a hangjában már ellenkezés volt, mert végül is neki kellett elosztatni a viharfelhőket nyolcéves fejem fölül, és kimenteni a csödből, melybe az atyai próbák taszítottak.

Apám kisikította az újságot, és megköszöri a torkát:

- „Graz környéki család szívesen adná cserébe egy évre nyolc éves fiát magyar családhoz hasonló korú fiúért. Ajánlatokat kérünk „Nyelvtanulás” jellegére a szerkesztőségbe”

Elpirultam, mert mindketten rám néztek, és ez a hirdetés nem is hangzott olyan borzasztóan. Utazás... meg minden...

- Na?

Anyám simított egyet a kötélynén.

- Azt hiszem...

- Ebben a korban ragad a nyelv, mint kutyára a bojtorjáén – mondta apám-, és nagy dolog lenne mégis...

- Az igaz – tétovázott anyám, és hozzám fordult – lenne kedved?

- Igen – rebegtem egy kis fenntartással.

- Okosan – lobogtatta meg apám az újságot- szeretem, hogy érzed, milyen fontos a nyelv...

Erre már nem mondtam semmit, mert csapongó gondolataim között városok jelentek meg, idegen tájak, havas tetejű hegyek, bőrnadrágos gyerekek... De a nyelv..., a tanulás..., nem, erről szó sem volt, hiszen az úgyis ragad rám, mint a bojtorján...

Ezzel el is aludtam, és álmodtam aztán csodálatos városokról, hegyekről, melyeknek lejtőjén úgy legeltek a tehenek, mint a csokoládé reklámpapírján. Még az a mennykő nagy sas is ott volt, szelíd lebegéssel, mintha a kisborjúkat őrizte volna.

Nagyanyám csak hajnalban értesült jeles unokája sorsfordulásáról, és legszébb álmomból azzal ébresztett, hogy:

- Guten Morgen, Mein Kind...

- Mi? – néztem rá bambán, mert – majdnem elfelejtettem – az álombeli osztrák gyerekek is mind magyarul beszéltek, de ez fel sem tűnt.

DE az feltűnt, hogy az ágy elé oda voltak készítve a cipőim.

- Vasárnap van, nagymama? – néztem a cipőkre.

- Nem járhatsz mezítláb – mondta öreganyám -, aki Lindenthalba megy, nem jár mezítláb... Ott senki nem jár mezítláb.

Ezen elgondolkoztam. Ez a Lindenthal azonban olyan szépen hangzott, hogy felhúztam a cipőket, s elhatároztam, hogy az odavaló ifjúságot felvilágosítom a mezítláb járás csodálatos előnyeiről. A cipőket pedig Deres Laciéknál úgyis levetem...

Laci kissé csodálkozva nézett rám, amint a pitvaron végigkopogtam.

- Lindenthalba megyek – mondtam szerényen.

- Cipőben? Feltöri a lábad...

- Vonaton... Ausztriába... de nem most... Most levetem, tedd be a kamrába!

Laci enyhe tisztelettel tette el cipőimet, melyek esetleg velem jönnek Ausztriába, aztán nem törődtünk többet az egész ügygel, mert a Cöndébe mentünk, ahol két ígéretes gilicefészek volt, és gombázni is lehetett.

A hír azonban elterjedt a faluban Kuka Juli révén, aki nagyanyám bizalmasa volt és kissé nagyot hallott.

- Mindenálba megy ez a Pisti- adta tovább a hírt – valami svábokhoz, némötül tanul...

Azt azonban nem tudta megmondani, hogy hol van ez a furcsa község, de mindenesetre Toponáron túl.

Másnap apám vadonat irkát tett elém.

- Írni is meg kell tanulnod németül. Ezen túl minden nap leírsz egy oldalt...

Este bemutatod!

Kezdett az ügy nem tetszeni... de megtettem, mert közeledett már a vizsga, amikor úgyszólván félre lehet dobni mindenféle irkafirkát.

És itt ért az első sérelem, és Lindenthalt kissé unni kezdtem.

- Most jobban ráérsz, ezentúl két oldalt is leírhatasz...

Apám közben élénk levelezést folytatott pótszüleimmel, s abban állapotok meg, hogy augusztusban lehozzák Hansot, és visznek engem.

De akkor már az egész ház németül beszélt.

Lindenthal iránti lelkesedésem „furt und furt” csökkent.

Barátaim sajnálkoztak is rajtam, és a Kács alatt fürdés közben megtanácskozták, hogy aki az osztrákokhoz megy, hazaáruló, mert hűtlen lett „Kossuth apánkhoz”.

Ezt a sértést természetesen terjedelmes verekezés követte, ami nem sokat segített megtépázott nemzeti önérzetemen.

Az idő pedig ballagott. Engem Hanzinak csúfoltak ellenségeim, s amikor este egyedül maradtam a kertben, a nyárszagú almafák alatt, rádöbbenem, hogy én tulajdonképpen búcsúzom. Búcsúzom a kerttől, a bolthajtásos öreg szobától, Bodritól, a malomgáttól, a gabonával megrakott kocsiktól, a kenyérszagú kévétől, mert nagyanyám azt mondta, hogy ott nincs aratás, nincs cséplés,..., ott csak hegyek vannak, és mindig szépen öltözött kisfiúk...

- Kódis népség lehet – gondoltam-, csak azt nem tudom, mi a fenéből öltöznek, ha nincs búzájuk.

És álomba sírtam magam.

És ezután már úgy közeledett felém az ismeretlen Lindenthal és az ismeretlen Hans, mintha összes hegyeit hozta volna magával, de most már tehének és sasok nélkül. Hidegen és kopáran.

Mit tegyek, mit tegyek? Kerestem az utat, sirattam a tájat, a patakot, a poros utcát, a nádast, a cserszagú erdőt..., mindent, de nem találtam kibúvót, és nem vettem észre, hogy megtaláltam a hazámat.

Egy reggelen aztán beütött a mennykő, és nyomában azonnal kisütött a nap.

- Sürgöny – hallatszott kívülről, de aztán kiderült, hogy nem halt meg senki, csupán Hansot vitték kórházba tifusszal, és súlyos betegségére való tekintettel ebben az évben már aligha jöhet.

Aztán elaludt az egész ügy, de még egyszer felrívult ez a régi emlék, amikor – talán húsz éve- Ausztriában jártam, és rettentően kínlódtam, mert nem tudtam, hogyan kérik a szakaszjegyet – németül.

- Sose vesződjön vele – legyintett a kalauz magyarul – inkább azt tessék megmondani, mi újság Soroksáron?

Ma sem tudom, hogyan kérik németül a szakaszjegyet, de akkor elképzelttem, hogy milyen csodálatosan szép lenne, ha az egész világon egy nyelven kérnék a szakaszjegyet.

Lehetőleg: magyarul.

Fekete István: Búcsú

Elmegy lassan a berek, az erdő
El a nádas, a tél, a nyár.
A hegy, a völgy, a nappal és az éjjel
A szemem látta egész határ.
Elmegy? Talán mégsem egészen,
Meglátom tán az örök vízen,
Hiszen a Szépség maga az Isten.
S lelkemben ott lesz: hiszem, hiszem.

Ezt is Fekete István írta:

„Jól tudom: a fényt a szemem itta, a dalt a fülem fogta, a simogatást a kezem érezte, szép utakon a lábam vitt, és a gondolatok a fejemben születtek, mint az ég távoli villódzása, de mindezt a szívem gyújtotta össze, és belőle lett minden, ami Szeretet.”

„Az idő múlhat, a szépség és a jóság, a szeretet és az igazság nem múlik el az évszázadokkal, nem múlik el az emberekkel, hanem örökös, mint a testetlen valóság, s ezekből annyit kap mindenki, amennyit megérdemel.”

„Hálás vagyok érte, hogy hagytak gyerekek lenni! Nem oktattak, nem neveltek, nem irányítottak úton-útfélen és minden pillanatban. Hagytak annak lenni, aki vagyok, aki leszek.”

„A szülőföld szálai örök összekötők a tájjal és a földdel, amiből az ember lett, és amivé lesz, és nem szakadhatnak el soha.”

VICCOLDAL

A farkas kopog a kismalacok háza ajtaján, és így szól:

- Nyissátok ki az ajtót malackáim. Az anyátok vagyok, és hoztam nektek friss tejet

Mire a malackák:

- Hazudsz farkas! Mi az anyut sörért küldtük!

Egy férfi figyelmeztető táblát aggat a kertkapura: "Vigyázat, törpepapagáj!"

Egy járókelő csodálkozva olvassa a feliratot:

- A törpepapagáj nem is veszélyes!

Mire a háztulajdonos a kertből:

- Általában nem. De ez fütyül a kutyáknak.

- Hé, szomszéd, disznót vágunk, aztán elkélne egy kis segítség.

- Mi kéne, kés?

- Nem, disznó.

- Jó napot asszonyom... A zongorahangoló vagyok!

- És? Ki hívta magát?

- A szomszédok!

Egyszer a szomszéd átjött hozzám:

- Te figyelj csak, ki akarjuk tapétázni a nappalit, és körülbelül ugyanakkora lehet, mint a tiétek.

Hány tekercs tapétát vettél te annak idején?

- 14-et.

- Oké, köszü! - azzal hazament. 1 hét után ismét átjött hozzám:

- Figyelj már, hát vettem én is 14 tekercs tapétát, de 4 megmaradt!

- Nekem is...

Pistike ujjongva szalad az anyukájához:

– Anya, kaptam az iskolában 2 pirosat meg 1 feketét.

– Jól, van, kisfiam megjutalmazlak, itt egy százas.

Pistike fut az apukájához is.

– Apa, kaptam az iskolában 2 pirosat, meg 1 feketét.

– Jól van, ügyes vagy. Itt egy százas.

Fut a nagyihoz is.

– Nagyi, kaptam az iskolában 2 pirosat meg 1 feketét.

– Ügyes vagy, itt egy ötvenes. De mondd csak, miért kaptad a feketét?

– Mert beírtam magamnak 2 pirosat...

– Pistike! Mondd, mi lesz belőled, ha ennyit hazudozol?

– Politikus!

Egy asszony egy kisbabával elmegy az orvosi rendelőbe.

Az orvos megvizsgálja a babát, megméri a súlyát, és megállapítja, hogy egy kicsit soványka.

Megkérdezi a nőtől:

– Anyatejet vagy tápszert eszik a baba?

– Anyatejet.

– Akkor legyen szíves deréig levetkőzni – kéri az orvos.

Megtapintja, megnyomkodja a nő mellét és megállapítja:

– Érthető, hogy nem lakik jól a kisbaba, hisz önnek nincs is teje.

– Nem csoda, mert én a nagymama vagyok. De azért örülök, hogy eljöttem.

Egy háromgyermekes család ül a templomban a kistesó keresztelőjén. Az első sorba ültek, hogy a gyerekek jól lássák, mi történik. Amikor a pap a szentelt vizet önti a kisbaba fejére, az ötéves Marika odafordul apukájához:

- Apu, mire való ez az agy mosás?

Hittanórán megkérdezi az oktató:

- Ki tudja, milyen bünt követett el Ádám?

Pistike jelentkezik: - Tiltott gyümölcsöt evett.

- Helyes. És mi lett az eredménye?

- El kellett vennie Évát feleségül!

Az Egyház embereket bíz meg, hogy minél több Bibliát adjanak el.

Két hét múlva a gyűlésen beszámolót tartanak. Valaki eladott ötöt, valaki tízet, de a legnagyobb eredményt a dadogós érte el, aki több, mint húsz Bibliát adott el. Kérdik, hogyan csinálta?

- A-A-A-Azt mo-mo-mo-mondtam, ha nem ve-ve-ve-veszik meg, fe-fe-fe-felolvasom – mondja

A mérkőzés szünetében a hazai csapat edzője odasétál Szepesihez, a rádió legendás riporteréhez:

- Kérem, nem tudná lassabban közvetíteni a meccset? A fiúk nem tudnak ilyen tempóban játszani.

Londoni élményeit meséli a skót a barátainak:

- Ezek az angolok mind örültek. Képzeltétek, hajnali háromkor beront egy angol a szállodai szobámba, üvöltözik és csapkod a papucsával...

- Szörnyű! És te mit szóltál?

- Én semmit. Nyugodtan fújtam tovább a dudámat.

Két csöves csavargó beszélget.

- Tudod, volt idő, amikor saját kocsim volt.

- Hogyne - tudom, anyád tologatott benne!

- Hogy haladsz a házépítéssel? - kérdi az egyik tolvaj a másikat.
- Téglát már szereztem. Cementet, homokot és meszet is. De hogy kőműveseket honnan lopok?

- Mondja meg őszintén, hány féldecit iszik meg naponta?
- Legalább ötöt.
- Maga szerencsétlen. Nem fél attól, hogy tönkremegy?
- Nem, doktor úr. Majdnem mindig más fizet.

Tudtad ?

Az alkoholistának nincs se tegnappja, se holnapja, se MÁJA!

Tényleg ?

1. Wikipedia: Én mindent tudok!
2. Google: Nekem mindenem megvan!
3. Facebook: Én mindenkit ismerek!
4. Internet: Nélkülem ti nem értek semmit!
5. Áramszolgáltató: Csakugyan?

Egy állítólag megtörtént eset, fel is jegyezték az amerikai haditengerészet egyik rádiózási naplójában:

- Azonnal térjen ki észak felé 15 fokkal.
- Javaslom, hogy ön térjen ki dél felé 15 fokkal..
- Megismétlem, térjen ki észak felé 15 fokkal, máskülönben összeütközünk.
- Én nem tudok kitérni, térjen ki ön 15 fokkal..
- Én az amerikai haditengerészet tisztje, az amerikai flotta egyik hajójának kapitánya vagyok. Utoljára mondom térjen ki.
- Én pedig szolgálatos a világítótoronyban...

-Mi az abszolút ciki?

-Néger autószerelőtől megkérdezni, hogy feketén vállalja-e?

Mi a közös a terhes nőben és egy átlagos diákban?

- A 9 hónapig tartó, rendszeres reggeli rosszullét.

Találnak egy múmiát egy piramisban, de nem tudják, hogy hány éves, ezért egy nemzetközi bizottság vizsgálja a múmiát:

Ezt mondják a franciák:

- Hát olyan 4-5000 éves...

Az angolok:

- Hát olyan 4200-4500 éves...

Az oroszok:

- 4323 éves és 4 hónapos. Bevallotta...